

Áldott legyen gyomorsavas neved

Három hónapja laktam, először, egyedül.

Sétálni indultam, semmi dolgom nem volt,
azon kívül, hogy idegenvezető-képzésre jártam szombatonként,
a „sárga trón és arany oltár” jeligére épült, tekintélyes gimnáziumba.
Sétáltam a hegyen, amely éppenséggel a sárga gimnázium megfeketedett réz
tornya tetején lévő arany kereszt mögött terült el,
és mártóztam a semmittevésben,
a ritka szőlőfajtákról és régi borvidékekről nevezett,
titkos utcákat járva, melyeket a folyó másik oldalán nem ismerhetnek,
Bakator, Somlói, Ménesi,
és a zöldesarany fényű borokról
nem a refluxom jutott eszembe.

Pannon idill, édenkert legyen a Szőlőskertek Országának neve,
királynők által fogyasztott, furcsa drágakövekről
szóló képeket vakított a szemembe a Budaörs felőli alkony.
Amikor a sárga kerámiacsempékkel burkolt falú
aluljáróhoz értem, a harmincas években épült, rózsaszín társasháznál
(ami egykedvűen parancsol jobbrát a Balaton felőlieknek,
és balrát a Móricz felőlieknek, mégis:
tekintély, amivel nem kekeckednek,
attól függetlenül, hogy képkeretező vagy szexshop
felirat áll-e a soha nem látogatott üzletek felett),
akkor elhatároztam, hogy a szőlőkről nevezett utcákból hazaérve
A bor filozófiáját fogom olvasni, amelyet pamfletnek és giccsnek
neveznek, csak mert nem filozófia,
csak mert H. B. túlcsondult a porba robbanó és elfagyó évek utáni nyárral.

Nekem viszont pont a túlcsondulásra volt szükségem, és nem filozófiára.

Leültem otthon bútorraktár-illatú kanapémra,
kitöltöttem magamnak egy pohár somlai
juhfarkot, és vártam az első, áttetsző
szívdobbanást, olvastam,

egyik korty, másik korty, de valahogy
nem jött az a szívdobbanás, nem jött
az olvasott és a fogyasztott harmóniája,
harmadik korty, negyedik korty,
nem jött a szívdobbanás,
nem jött a malasztal teljes, aranytól lelkes,
hanem jöttek a gastrooesophagealis reflux tünetei,
és abba kellett hagynom a kortyolást,
és abba kellett hagynom az olvasást,
és be kellett vennem egy savlekötő rágótablettát,
és csak a másfél órával ezelőtti emlékeimmel helyettesítenem
a marást, a gyomorkeserű ízeket.
Csak távolból áldottalak már, sárga harmónia,
históriák és *genius*-ok tökéletesen rendezett
fehérborasága, távolból, de őszintén:
áldott legyen savas neved, Pannonia et Barbaricum,
Magna Hungaria Szőlőskertensis.